

အကယ်၍

ILLUSTRATED BY KO SAN 2007

နိဒါန်း

ရှေးဆရာကြီးများက လောကဓံတရားကို ခိုင်းနှစ်ဖက်နဲ့ ကာကွယ်ရတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ခိုင်းတစ်မျိုးက ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရားဖြစ်ပြီး နောက်ခိုင်းတစ်မျိုးကတော့ ဟာသဖြစ်ပါသတဲ့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒုတိယခိုင်းဖြစ်တဲ့ ဟာသညဉ်နဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ပုံစံစုံအောင် ရေးသွားချင်တာပါပဲ...။

ဒီဝတ္ထုကိုရေးရခြင်း အကြောင်းအရင်းကလည်း စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ရယ်စေချင်ရုံသက်သက်ပါ...။ တခြားဘာပယောဂမှ မပါပါဘူး...။

အကြည်တော်

* * *

အိုင်အိုဒင်းကိုကိုကြီးနှင့် ဖရဲသီးသုံးလုံး အိမ်မြှောင်သုံးကောင်

ကိုင်းကိုင်း . . . မင်းတို့ကိုပြောလိုက
တော့ ဘာကိုမှယုံကြည်ကြမှာမဟုတ်
ပေဘူး။ တရားခံမိမှပဲ ဖရဲသီးသုံးလုံးနဲ့
အိမ်မြှောင်သုံးကောင်အကြောင်းကို
မြန်ရောက်ရေမေးပြီး အမှအကြောင်း
စားမြုံ့ ပြန်ကြပေရော . . . ■■

အိုင်အိုဒင်းကိုကိုကြီး

နှင့်
ဖရဲသီးသုံးလုံး
အိမ်မြှောင်သုံးကောင်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် (နောင်တစ်ချိန် နာမည်ကျော်ဆားပုလင်း
တစ်ဦးဖြစ်လာမည့်) မောင်နှင်းကလေးအား စုံထောက်ခြင်းအတတ်ပ

ညာများကို စာတွေ့ကိုယ်တွေ့များ ရောယှက်၍ သင်ကြားပို့ချပေးနေစဉ်
ဂါတ်ထဲမှ ပြာတာမောင်ပွေး ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်ရှိ လာပြီး...

“ဒုက္ခတွေ့များ ပြီ အဘရေ”

“ဟဲ့... ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒုက္ခများ ရမှာ တုံး”

မောင်ပွေးမှာ စကားကိုဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ အိမ်ခန်းထဲရှိ သော
က်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်အား ကမန်းကတန်း ခပ်သောက်လိုက်ပြီး...

“အင်းစိန် အနောက်ဘက်ခြမ်းက သူဌေးကြီး ဦးရွှေတောအသတ်ခံရ
လို့ ”

“ဟေ”

“အဲဒါ မင်းကြီးက အဘကိုခေါ်ခိုင်းလို့ ”

ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အခင်းဖြစ်ပွားရာ အင်းစိန်အ
နောက်ဘက်ခြမ်း သူဌေးကြီးဦးရွှေတောနေအိမ်သို့ တပည့်မောင်နှင်းကို
ပါ အတွေ့အကြုံရစေရန်အလို့ ငှာ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး အလျင်အမြန် ထွက်
ခဲ့လေတော့သည်။ ။

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်မောင်နှင်းသည် ကျွန်ုပ်ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့်
နည်းအတိုင်း နောင်တစ်ချိန်တွင် ကြက်မောက်သီးသုံးလုံးဟူသော အမှုဆန်းကြီးကို
ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည် ။) ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီးနှင့် အတူ
ဟောင်းနွမ်းခန့်ထည်သော ရဲတိုက်ကြီးသဖွယ် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည် နှင့် အိုင်ပီမြောင်ငြင်း (အမည်အရင်းမှာ အောင်
မင်းဖြစ်သော်လည်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် အမြဲတစေ မြောင်ငြ
င်းတတ်သော အကျင့်ရှိသောကြောင့် အိုင်ပီအောင်မင်းအစား
အိုင်ပီမြောင်ငြင်းဟု သာ တွင် လေသည်) ဟု ဆလုဒ်ရိုက်ပြီး...

“ပြဿနာကတော့ အကြီးအကျယ်ပဲ အဘရေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါင်းခြောက်နေပြီ။ အင်စပက်တော်ကလည်း သေသူဟာ မြို့မျက်နှာဖုံး ဖြစ်လို့ အမြန်ဆုံး အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ပေးရမတဲ့ ။ မဖော်ထုတ်နိုင်ရင် နား ရင်းအုပ်၊ ထုံးသုတ်နေလှန်းပြီး ပတ်ကြမ်းတိုက်မတဲ့ ဗျ။ ကူညီပါဦး အ ဘရဲ့ ”

“အိမ်း... ကောင်းပေလေ့။ ပင်ကိုအစွမ်းအစလည်း မရှိ၊ ပြဿနာဖြစ် လျှင် မြောင်ငြင်း ခေါင်းရှောင်နေတတ်ပြီး အမှုမှန်ပေါ်မှ နာမည်ကောင်း ယူတတ်သော ဤလိုလူမျိုးအား နားရင်းအုပ်၊ ထုံးသုတ် နေလှန်း ပတ်ကြမ်းတိုက်တာထက် ခေါင်းကိုလေးကွက်တုံး နှင်းလုံးနှင့် နယ်ပြီး ဈေးအလယ်မှာ ငါးပုဏ္ဏားဟု ဆိုကာ ချရောင်းလိုက်သင့်ပေ၏ ”

ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ စကားကို အရေးမစိုက်ဘဲ...

“အခင်းဖြစ်တာ ဘယ်နေရာမှာ လဲ”

အိုင်ပီမြောင်ငြင်းမှာ အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဪအဘရယ်။ အောက်လည်း ငုံ့ကြည့်ပါဦး။ သေသူရဲ့ လည်ပင်း ကိုတောင် တက်နင်းမိတော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်မှ ကျွန်ုပ်လည်း အလန့်တကြားငုံ့ကြည့်ရာ...

“ဟဲ့... သောက်ပလုတ်တုတ်”

နောက်တစ်လှမ်း ထပ်လှမ်းသည် နှင့် လည်စေ့တက်နင်းမိလောက် သည့် သေဆုံးသူ သူဌေးကြီး ဦးရွှေတော၏ အလောင်း။ ထိုအလောင်းခြေရင်းတွင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေသည့် ဦးရွှေတော၏ ဇနီးနှစ်ဦး။ နောက်သေဆုံးသူ၏ လက္ခဏာကြည့်သူကြည့်၊ ကြွေဗေဒင်တွက် သူတွက်နှင့် သူဌေးကြီးမည်သို့ သေဆုံးသည် ကို

ခန့်မှန်းတွက်ချက်နေကြသော စီအိုင်ဒီမှ နာမည်ကျော်စုံထောက်နှစ်ဦးဖြစ်သူ ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီးနှင့် သံပြာအောင်မြင့်...။

(မှတ်ချက်။ ။ ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီးဆိုသူသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သည့် အခါသူ၏ ခြေဖဝါးကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်၍ ရခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံလာလျှင် သူ၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြေဖဝါးကြီးကို အသုံးပြု၍ ဖနောင့်နှင့် တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးတတ်၍ ဖြစ်သည် ။ သံပြာအောင်မြင့်ဆိုသည် မှာ လည်း အကောင်သေးသလောက် စကားပြောလျှင် ယခုခေတ်ဟဲဗီမက်တယ် အဆိုတော်များ ဝမ်းချုပ်နေလျှင်၊ အိမ်သာတက်သလို သွပ်ကိုသံနှင့် ခြစ် နေသကဲ့သို့ လွန်စွာစိတ်ပျက်ဖွယ် အသံမျိုးပိုင်ဆိုင်ထား၍ ဖြစ်ချေ၏။ နောင်တစ်ချိန် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ငယ်လေး မောင်နှင်းလေး၏ ခေတ်တွင် လည်း ဤကဲ့သို့ အလားတူလူမျိုးများ နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ၏။) ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သော် ယခင်ကတည်းက ကျွန်ုပ်၏ ကျော်စောတိက္ကမကြီးမားပုံကို မနာလိုမရှုဆိတ်ဖြစ်နေသော ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီးမှ အထပ်တစ်ရာ ပလာတာရှုံးလောက်အောင် တစ်ရောနှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာနှင့် ...

“အသက်ကြီးမှ ဘာတွေဘဝင်မြင့်နေတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ မိုးမမြင်လေမမြင်ကိုဖြစ်လို့ ။ ဒါနဲ့ များ နာမည်ကျော်အလွတ်စုံထောက် တဲ့ ။ ရယ်ရတယ်ဗျာ။ ဟား...ဟား...”

ဟူသောအပြောကို သံပြာအောင်မြင့်မှ ...

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ဒီလိုသက်ကြားအိုမျိုး ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ သာ နေသင့်တော့တယ်”

ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီးမှာ ပို၍ သဘောကျသွားသလို တဟားဟား ရယ်ရင်း...

“ဟား...ဟား...ဟုတ်ပါဗျာ။ သက်ကြီးပီပီ နှေးကလည်း နှေးကွေးသေး။ ဒီမှာ တရားခံတောင်မိတော့မယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ကျုပ်ရဲ့ ကြွေဗေဒင်။ ပထမအကြိမ်မှာ လေးကျတယ်။ လေးဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူး၊

နောက်တစ်ကြိမ်က နှစ်။ နှစ်ကတော့ တနင်္လာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ တနင်္လာ နံပါ တဲ့ လူဟာ တရားခံအစစ်ပဲ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သံပြာအောင်မြင့်မှ အားရဝမ်းသာဖြင့်...

“ဟုတ် လိုက်လေ ကိုမောင်ကြီးရာ။ ကျုပ်သေသူလက္ခဏာကို ကြည့် လိုက်တာ သောကြာဂြိုဟ်ခုံအားနည်းနေပြီး စနေဂြိုဟ်အား ကောင်းနေ တယ်။ ဗေဒင်အနေနဲ့ ဆိုလည်း ကာလကတ္တားဂြိုဟ်ခုံ”

ကျွန်ုပ်လည်း မနေနိုင်တော့။

“ကရကဋ်ဂြိုဟ်ခုံ လုပ်ပါမောင်ရာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သံပြာအောင်မြင့်က ကျွန်ုပ်ကိုမကျေနပ်သလို ကြည့် ချ် ...

“ဒါရှေးအိန္ဒိယ ဆာဒူးနည်းဗျ။ ဘာမှ လည်း မသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောပါနဲ့ ”

ဟု ဆိုလိုက်ပြီး...

“အဲ... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဪ...ဟုတ်ပြီ။ ကာလကတ္တား ဂြို ဟ်ခုံကနေ မြောက်ဘက်ကိုဦးတည်သွားပြီး မစ္စစပီ လမ်းကြောင်းမှာ ဘုံ ဘေဘားမားဂြိုဟ်နဲ့ သွားဆုံနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဇာတာအလိုအရ ဒီ လူဟာ ရာဟု ဖွားပဲဖြစ်ရမယ်။ ရာဟု ဖွားကိုနိုင်တာ ဘာရှိမလဲ”

သံပြာအောင်မြင့်အမေးကို ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီးမှ အားရဝမ်း သာဖြင့်ရှေ့မှ စားပွဲဖြန်းခနဲပုတ်လိုက်ပြီး...

“ရာကွတ်ပေါ့ဗျ။ ရာဟု ကိုနိုင်တာ ရာကွတ်ပေါ့။ အရပ်ထဲမှာ ရာဟု ထိုးရင် အမြဲ အိုးရွက်နေကျဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ ကြွေဗေဒင်မှာ လည်း ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့

တနင်္လာဆိုတာ ရာကွတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးက “ရာ”၊ တနင်္လာက “ကွတ်” မဟုတ်ပေဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ဒီတော့... ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ရာကွတ်ဆိုတာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“နွားနို့ပို့တဲ့ ရာကွတ် ရှိတယ်လေဗျာ။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီကောင်ဒီ သူဌေးအိမ်ကိုနွားနို့ ပို့နေကျပဲ။ သူဌေးက နွားနို့ပို့မပေးလို့ စိတ်ဆိုးပြီး သတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။ ကဲ...အဲဒီတော့ ရာကွတ်ကိုဖမ်းပြီး ရိုက်စစ်လိုက်ရုံနဲ့ ကိုဆိုမိပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ကဲ... ပြောနေကြာတယ်။ အခုပဲသွားဖမ်းပြီး အမြန်ဆုံး ရိုက်စစ်လိုက်ရအောင်။ တော်ကြာ ကျုပ်တို့ ဖော်ထားတဲ့ တရားခံကို တခြားလူတွေ နာမည်ကောင်းယူပြီး ဝင်ဖမ်းသွားလို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကိုပါ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် စောင်းမြောင်းပြောဆိုပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် နွားနို့ပို့သည့် ကုလားကိုဖမ်းရန် ထွက်ခွာသွားကြလေသည် ။ သူတို့ ထွက်သွားမှ တပည့်မောင်နှင်းလေးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ဘာလို့ သည် လောက်သည်းခံနေတာလဲ အဘဆရာရယ်။ ကျွန်တော်သာဆို လက်သီးနှစ်လုံးလောက်တော့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်မိမှာပဲ”

မောင်နှင်းလေး၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြုံးမိ၏။

“မလိုပါဘူးတပည့်ရာ မပြည့်တဲ့ အိုး ဘောင်ဘင်ခတ်သွားတာပါ။ ကိုင်း... သေသူကိုကြည့်ရအောင်”

ဟု ဆို၍ သေသူ သူဌေးကြီး ဦးရွှေတောကို ကြည့်လိုက်ရာ လည်ပင်းတွင် ညိုမည်းနေသောဒဏ်ရာနှင့် မျက်လုံးပြူးထွက်နေပြီး လျှာလည်း ထွက်နေသည်။ မသေဆုံးမီ မချိမဆံ့ ခံစားသွားရပုံမျိုး။ ကျွန်ုပ်လည်း သေဆုံးသူကိုကြည့်ပြီး တပည့်မောင်နှင်းလေး၏ စုံထောက်တို့ တတ်အပ်သော စူးစမ်းမှုအစွမ်းကို သိလိုသဖြင့်...

“ကိုင်း.. မောင်နှင်း.. သေသူကိုကြည့်ပြီး မင်း.. ဘယ်လို ဘယ်လို ကောက်ချက်ဆွဲမလဲ...”

မောင်နှင်းလေးမှာ တပည့်ကောင်းပီပီ မဆိုင်းမတွပင်...

“လည်ပင်းမှာ ညိုမည်းနေတာဆိုတော့ ဓားနဲ့ ထိုးတာတော့ မဟုတ် နိုင်ဘူး”

“နင့်မေကလိန်း။ လည်ပင်းမှာ ညိုမည်းနေမှ တော့ ဓားနဲ့ ထိုးတာဖြစ်ပုံမလား ငါ ဖင်ပိတ်ကန်လိုက်ရ...”

ကျွန်ုပ် ငေါက်ငမ်းလိုက်သဖြင့် မောင်နှင်းမှာ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ...နောက်သေချာတဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ထပ်ပြော”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မောင်နှင်းသည် မှားသွားမည် စိုးရိမ်၍ လားမသိ။ ဖင်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ကာပြီး...

“သူဌေးကြီးက မိန်းမနှစ်ယောက် ယူထားတာဆိုတော့ တစ်ယောက်က မယားငယ်ပေါ့”

မောင်နှင်းအဖြေကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“တယ်လေ... ငါပိတ်ကန်ထည့်လိုက်ရ။ မိန်းမနှစ်ယောက်ယူထားမှ

တော့ တစ်ယောက်က မယားငယ်ပေါ့ကွ။ ငါပြောတာ အမှုနဲ့ ပတ်သတ်တာကို ပြောခိုင်းတာ”

မောင်နှင်း၏ မျက်နှာမှာ ဆီးရွက်လောက်သာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပို၍ အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ...

“ဆက်ပြော သေသူနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်”

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်နေပြီကိုသိသော မောင်နှင်းမှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့။ သေဆုံးသူ သူဌေးကြီးဟာ အင်မတန်သတ္တိကောင်းပုံရတယ်”

ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဒီကောင်မဆိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် စိတ်ပြေသွားပြီကိုသိသော မောင်နှင်းမှာ အနည်းငယ် အားတက် လာပြီး...

“အဘဆရာကြည့်လေ။ သူသေတဲ့ အထိ သူ့ကိုလည်ပင်း ညှစ်သတ်တဲ့ သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြီး လျှာထုတ်ပြသွားသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း အလွန့်အလွန် ဒေါသထွက်သွားသဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာစကားပြောတာလဲ”

မောင်နှင်းမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်...

“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်..သူ..သတ်..သတ်...”

“တိတ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မောင်နှင်းမှာ ကြောက်လွန်း၍ ဒူးများ ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏

။

“မင်းမှတ်ထား၊ မျက်လုံးပြူးပြီးလျှာထွက်တာ လည်း ပစ်ညစ်ရင် ဓမ္မတာကွ...”

“ခင်ဗျာ.. သူဌေးကြီးဦးရွှေတောကို မျက်လုံးပြူး၊ လျှာထွက်လောက်အောင် လည်ပင်းညစ်သတ်တာ ဦးဓမ္မတာ ဟုတ်လား”

“အား... ဒီကောင်ကွာ... ကိုင်း”

“ဖုန်း..ဖုန်း...”

“အောင်မလေး ကြောက်ပါပြီ အဘဆရာရဲ့ ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှတုံး ‘အ’လှသော တပည့်မောင်နှင်း၏ တင်ပါးဆုံကို ဒေါသတကြီး နှစ်ချက်ခန့် ဆင့်ကန်ထည့်လိုက်မိ၏။

“ဒီလောက်တုံးတဲ့ ကောင်။ ငါ...တယ်လေ”

ဟု ဆိုပြီး မောင်နှင်း၏ နားရွက်ကို ဆွဲပြီး...

“လာ... ဒီမှာ ကြည့်၊ သေသူရဲ့ ဘယ်ဘက်နံကြားမှာ ခြေရာတစ်ခုတွေ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်... တွေ့ပါတယ်”

“အဲဒီခြေရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေဆုံးသူနဲ့ လူသတ်တရားခံဟာ မသေခင် သတ်ပုတ်ခဲ့ပုံရတယ်။ မဟုတ်ဘူး လား”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မောင်နှင်းအဖြေမပေးမီ အိုင်ပီပြောင်ငြင်းမှ ...

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ အဲဒီခြေရာဟာ ခုနတုန်းက ခြေဖဝါးမောင်မောင်ကြီး အဘလိုပဲ မော့တော့ မော့တော့နဲ့ ဝင် လာပြီး ချော်နင်းသွားတာ ...”

အိုင်ပီပြောင်ငြင်း၏ အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်...

“အဲဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရော မင်းတို့ အဲဒီလိုနမောနမဲ့ မလုပ်နဲ့ လေကွာ ...”

အိုင်ပီပြောင်ငြင်းကို ငေါက်ငမ်းလိုက်ပြီး အခန်းတွင်းဝေကြည့်ကာ ...

“ဟောဟိုမှာ တွေ့လား။ ဖရဲသီးအခွံတွေ။ အဲဒီဖရဲသီးအခွံတွေ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေသူနဲ့ တရားခံဟာ ယခင်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေဆိုတာ သိသာတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ မကြာသေးတဲ့ အချိန်က သူတို့ နှစ်ဦး ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ဖရဲသီးအတူထိုင်စားခဲ့ကြတာဖြစ်မယ်...”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို အိုင်ပီပြောင်ငြင်းမှ ပင်...

“အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူးအဘ။ အဘတို့ မရောက်ခင်လေး သံပြာအောင်မြင့်က အသံဝင်နေလို့ ဆိုပြီး ဖရဲသီးသုံးလုံး တချွမ်းချွမ်းနဲ့ ဟောလိုခဲ့ပြီးတော့ ထိုင်စားသွားတာ...”

အိုင်ပီပြောင်ငြင်းစကားကြောင့် အရှက်ကြီးသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ပို၍ အရှက်ရစေလေသည် ။ သို့သော် သက်ရင့်ဆရာဝီဝီ အလျှော့မပေးသေးဘဲ...

“ဒါတွေသက်သေခံပစ္စည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ပစ္စလက်ခတ်မလုပ် ပါနဲ့ ။ ကိုင်း..မောင်နှင်း ဟောဒီမှာ ဆက်ကြည့်။ သေသူဟာ အကျီအဝ တ်အစား ဘာမှ မဝတ်ထားပုံထောက်ရင် သူဟာ ရန်သူလာမှာ ကို ကြို သိလို့ ခုခံကာကွယ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေတာ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်...”

ဤတွင် သေသူ၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှ ငိုနေရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ့ခုနလေးမှ အပြင်ကနေ အရက်မူးရောက် လာပြီး ဒီမှာ လဲကျ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို အကျီချွတ်ပေးပူတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မပ ဟောဒီလက်နဲ့ ချွတ်ပေးခဲ့တာပါ...”

ဟု ဆိုပြီး ငိုသံဖြင့်ဆက်၍ ...

“ဟီး... အစ်ကိုကြီးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချေလား။ သေတာတောင် ကြွေ ဗေဒင်တွက်သူကတွက်၊ လက္ခဏာကြည့်သူကကြည့်၊ တလွဲတွေ လာပြောသူကပြောနဲ့ ။ အစ်ကိုကြီးကို သတ်သွားတဲ့ လူကတော့ ဖင်ခါပြီး လျှောက်ကနေရင်တောင် ဒီလိုစုံထောက်စုတ်တွေ၊ သက်ကြား အို အဘိုးကြီးတွေက ဒီတစ်သက် ဖမ်းမိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင် မလေး။ အဖြစ်ဆိုးလှချည့်လား အစ်ကိုကြီးရ”

ဟု ပြောလည်း ပြော ငိုလည်း ငို ကျွန်ုပ်တို့ ကိုလည်း သိက္ခာချနေပြီ နံသဖြင့် များ စွာအရှက်ရလေသည် ။ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရ မည်မသိဘဲ ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်ရာ အိမ်နံရံတွင် မီးသွေးခဲနှင့် ရေး ထားသောစာကြောင်းတစ်ကြောင်း။

ထိုစာကြောင်းကိုမြင်သော် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် ပဟေဠိများ မြောက်မြားစွာ တိုးဝင် လာလေသည် ။ ကျွန်ုပ် ရုတ်ခြည်း တည်ကြည် သွားပုံကိုကြည့်ပြီး တပည့်ကလေးမောင်နှင်းမှာ ဇေဝဇဝါဖြင့် နံရံမှ စာ

တန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဖရဲသီးသုံးလုံး အိမ်မြှောင်သုံးကောင်”

“ဖရဲသီးသုံးလုံး အိမ်မြှောင်သုံးကောင်တဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အဘ”

ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းကိုလေးတွဲချပြီး လွန်စွာတည်ကြည်သော
လေသံဖြင့်...

“မောင်နှင်း... သေသူရဲ့ ညာဘက်လက်မောင်းကို ကြည့်စမ်း
အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပုံရှိရဲ့ လားလို့ ”

မောင်နှင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့်
သေသူ၏ လက်မောင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟာ... ဟုတ်ပါ့အဘရေ။ အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေ
တဲ့ ပုံရှိတယ်ဗျ”

“အဲဒီအိမ်မြှောင်သုံးကောင်မှာ ဘာထူးခြားလဲ”

မောင် နှင်းက လေးမှာ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ကို အသေအချာ
ကြည့်ပြီး...

“နှစ်ကောင်က အစ်မဖြစ်လောက်တယ် ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီ
အိမ်မြှောင်နှစ်ကောင်က တင်ပါးနည်းနည်းကြီးနေတယ်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါ
ကြောင့် သူဌေးကြီးဦးရွှေတောဟာ မိန်းမနှစ်ယောက် ယူထားတာဖြစ်မ
ယ်”

မောင်နှင်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသထွက်ပြီးလျှင်...

“တယ်လေ... ဒီကောင် ...ငါ.. ဖင်ပိတ်ကန်ရ မကောင်းရှိရောမယ်။
အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ဘာအရောင်လဲမေးနေတာ”

မောင်နှင်းမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်...

“အနီတစ်ကောင်၊ အစိမ်းတစ်ကောင်၊ အနက်ကတစ်ကောင်ပါ...”

ကျွန်ုပ်လည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ ရင်ခေါင်းသံနှင့် ညည်းတွားရင်း...

“အင်းသေချာပါပြီ”

ဤတွင် လွန်စွာစပ်စုတတ်သော တပည့်မောင်နှင်းသည် ကျွန်ုပ်အနားရောက် လာပြီး...

“ဘာတွေသေချာနေတာလဲ အဘ”

ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ သက်ပြင်းကို လေးတွဲတွဲ ဟန်ပါပါ သမာဓိချ ချရင်း...

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ကွာ”

မောင်နှင်းမှာ သိလိုဇောဖြင့်

“လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ အရှည်ကြီးလား”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“တယ်လေ..ဒီကောင်တော့ ငါလုပ်လိုက်ရ မကောင်းရှိရော့မယ်။ ငါပြောတာကို တိတ်တိတ်ကလေး နားထောင်”

မောင်နှင်းမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်...

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူငြိမ်သွားတော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း စကားကို ထပ်ဆက်ရလေတော့သည် ။

“အိမ်း...သူဌေးကြီးဦးရွှေတောဟာ အမှန်တော့ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဂိုဏ်းကပေပဲ”

“ဗျာ... အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဂိုဏ်း ဟုတ်လား”

“အိမ်း.. ဟုတ်တယ်ကွ။ သူ့လက်မောင်းကအရုပ်ဟာ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဂိုဏ်းရဲ့ တံဆိပ်ပေပဲ။ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အဆင့်သုံးဆင့်ခွဲထားတယ်ကွဲ့။ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ ကိုယ်ခံပညာကုံလုံအောင်တတ်ရင် အိမ်မြှောင်အနက်၊ ဒုတိယအဆင့် သူတို့ အခေါ်အဝေါ်အရ စိတ္တဒုက္ခလို့ ခေါ်တဲ့ အတွင်းစိတ်နှင့် လှည့်ဖြားနည်းကိုတတ်ရင် အိမ်မြှောင်အနီ၊ တတိယအဆင့် လက်စားချေကျွမ်းကျင်အဆင့်အနေနဲ့ အိမ်မြှောင်အစိမ်းဆိုပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထိုးခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟင်း... ဒါဆို ဒီသူဌေးကြီးဦးရွှေတောဟာ အဆင့်မြင့် အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဂိုဏ်းသားပေါ့နော်...”

အိုင်ပီမြောင်ငြင်း၏ ကြားဖြတ်အမေးကို ကျွန်ုပ်ကဖြေရန် ဣန္ဒြေကြည့်ကြည့်နေချိန် ငိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက...

“ဘယ့်နှယ် အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ဂိုဏ်းသားရမှာ တုံး။ တမြန်နှစ်ကတင် ပွဲဈေးမှာ အရက်မူးပြီး ကျွန်မကို ဘာအရုပ်ထိုးရင်ကောင်းမလဲဆိုပြီးမေးလို့ ကျွန်မကလည်း အိမ်မြှောင်ပုံထိုးချင်ထိုးလို့ ပြောလိုက်လို့ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အိမ်မြှောင်သုံးကောင် အရောင်စုံထိုးခဲ့တာပါတော်။ သူတို့ နဲ့ တွေ့မှ ပဲ အိမ်မြှောင်ဂိုဏ်းသားဖြစ်ရတော့တယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်မှာ လည်း အားကျမခံ...

“ဟုတ်ပတော် ကျုပ်နဲ့ ကိုရွှေတောဟာ ငယ်လင်ငယ်မယားပါ ဂိုဏ်းဆိုလို့ သစ်ကိုင်းတောင် အိမ်ထဲအဝင်ခံတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူးတော်။ ရှင်

တို့ စုံထောက်ရှော်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့မှ ပဲ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ပွဲဈေးမှာ မူးမူးနဲ့ ထိုးထားတဲ့ အိမ်မြှောင်တောင် ဂိုဏ်းဖြစ်ရတယ်လို့ တော် လူနောက်ကြီး..သိပ် နောက်တဲ့ လူ...”

ဟု ထပ်မံဆိုလိုက်သော် ကျွန်ုပ်လည်း အနီအမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို လွန်စွာကရုဏာသက်သော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်ပြီး...

“ဪ အသိမကြွယ်သေးတဲ့ မိန်းမသားတွေကိုး။ အိမ်းလေ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဗဟု သုတဖြစ်အောင်မှတ်ကြကွဲ့...”

အမှန်တော့ အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ဂိုဏ်းသားတွေဟာ စုတ်ထိုးဆရာဟန်ဆောင်ပြီး အရပ်တကာလှည့် သိဒ္ဓိတင်ပေးကြတာကိုးကွဲ့。”

အိုင်ပီမြောင်ငြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး..

“ဟုတ်လားအဘ။ ဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က”

သူက စိတ်ဝင်တစားမေးလာတော့လည်း ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်သိထားသော မာမူကြီးပိဿချိန် စာပေမှ မှတ်သားဖတ်ရှုခဲ့သော ဗဟု သုတများ ဖြင့် ရှင်းပြရလေတော့သည် ။

“ဒီလိုကွဲ့။ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သူတို့ ဂိုဏ်းသားတွေဟာ တစ်နေရာကိုရောက်ပြီဆိုရင် အိမ်မြှောင်လိုပဲ မလှုပ်မယှက်နဲ့ သားကောင်ကို စောင့်နေတတ်ကြတယ်...”

ဤတွင် အမျိုးသမီးများက

“အောင်မလေး... တစ်နေရာမှာ ပဲ မလှုပ်မယှက်နေသတဲ့ ။ ဒီလောက်အိမ်မကပ်ဘဲလမ်းများ ၊ လမ်းသလားနေတတ်တဲ့ မျောက်ကိုမှ တစ်နေရာတည်းငြိမ်နေသတဲ့ ... အခုပဲ

ယောက်ျားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး သေတာမို့လို့ နော်... နောက်မဟုတ်ရင် မပန်းကျင်တို့ က ပြခနဲရယ်ပြီးသားပဲ...လူနောက်ကြီး မျက်နှာတည်နဲ့ လာနောက်နေတယ်..”

အိုင်ပီမြောင်ငြင်းမှ လည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံသည်။ ။

“အေးလေ... ဟုတ်ပါ။ ဒီသူဌေးဦးရွှေတောဟာ တစ်ချိန်လုံးမူးရူးပြီး လျှောက်သွားနေတာ။ တစ်ခါမှ အငြိမ်နေတယ်လို့ ကို မတွေ့ဖူးပါဘူး။”

သူတို့ ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ဖြေရှင်းရလေ၏။ မှတ်ကရော...။

“အိုကွယ်... ဒါကတော့ အိမ်မြှောင်ထဲမှာ အဆော့သန်တဲ့ အိမ်မြှောင်မို့ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဘယ်သတ္တဝါမှာ မဆို ဒီလိုဆော့တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးတွေ ရှိတတ်တာပဲ”

ဤတွင် လွန်စွာစပ်စုတတ်သော မောင်နှင်းမှ ...

“ဒါနဲ့ ... အဘသူ့ကိုသတ်တာက”

ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းရှည်ချ၍

“ဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်းကပေါ့ကွယ်”

“ဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်း”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့။ သူတို့ တစ်တွေဟာ ယခုဘဝမှာ သာလျှင် ရန်ငြိုးရန်စရှိကြတာမဟုတ်ဘဲ ဟိုး...ဖြုတ်ဘဝထဲက”

“ဟို..ယခင်လုပ်ပါ အဘ”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားမဆုံးမီ ဖြတ်ပြောလိုက်သော မောင်နှင်းကို

“မင်းဘာသိလို့ လဲ။ သူတို့ ဂိုဏ်းတွေက ဟိုး... ရခိုင်လူမျိုးက ဆင်း

သက်လာတာ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မိန်းမကြီးမှ ...

“အမယ်လေးတော်... ကျုပ်ယောက်ျားက အညာသားစစ်စစ်ပါတော် ။ သူ့လက်ထက်ကျမှ ဖြုတ်ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ရခိုင်ဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့ ကြား ကြားဖူး ပေါင်တော်။ မယုံရင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ သွားကြည့်။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုရွှေတောရော၊ သူ့အဖေဦးကြက်တောရော၊ သူ့အဘိုးဦးတော ကျော်ရော အကုန်အညာသားတွေချည်းပါပဲတော်။ တကတဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမိန်းမများ ရှေ့တွင် မည်သို့မှ စကားကောင်း ပြော၍ ရတော့မည်မဟုတ်သည် ကို သိရှိ၍ အမှုအကြောင်း ဘာမှ ဆက်မဆွေးနွေးတော့ဘဲ...

“ကိုင်းကိုင်း... မင်းတို့ ကိုပြောလို့ ကတော့ ဘာကိုမှ ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ တရားခံမိမှ ပဲ ဖရဲသီးသုံးလုံးနဲ့ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်အကြောင်းကို မြန်ရေရှက်ရေမေးပြီး အမှုအကြောင်း စားမြုံ့ပြန်ကြပေရော...”

ဤသည် ထိ မိန်းမများမှာ အလျော့မပေးသေးဘဲ...

“အောင်မလေးတော်။ ဒီတစ်သက်တရားခံမိအောင် ဖမ်းပေးပါဦး။ တရားခံပေါ်လို့ ကတော့ ရှင်တို့လို တစ်သက်လုံးမစွဲခဲ့တဲ့ လူမြုံ့အိုကြီးတွေကို စွဲသွားအောင် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ချဉ်ပါဒစ်စကောင့်ပေးပြီး လည်ရောင်းပေးပါမယ်တော်... ဘုရား စူးစေ့...”

ဤမျှလောက် ကျွန်ုပ်၏ အစွမ်းအစကို အထင်သေးလှသော အနီမိန်းမများကို ကျွန်ုပ်ဒေါသထွက်မိသော်လည်း ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်ဆိုသကဲ့သို့ ဆက်ပြောနေလျှင်လည်း မည်သို့မှ အကျိုးမထူးနိုင်

သည် ကို တွေးမိပြီး အနီးအနားကိုဝေကြည့်လိုက်ရာ ဗွက်များ နှင့် ပေ ကျံနေသော ခြေရာတချို့၊ သေဆုံးသူသူဌေးကြီး ဦးရွှေတော၏ ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်သော်လည်း ရွံ့ဗွက်များ ပေကျံနေသည် ကိုမတွေ့ရ။ သေချာပြီ။ ဒါ လူသတ်ကောင်ရဲ့ ခြေရာပဲဖြစ်ရမယ်.. မှန်း...

ကျွန်ုပ်လည်း ခြေရာကို သေချာစေရန်အတွက် အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူး ကိုထုတ်၍ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်ရာ...

“အောင်မလေးတော် သေတဲ့ သူကသေပြီးမှ လက္ခဏာကြည့်တဲ့ လူ ကကြည့်၊ ကြွေဗေဒင်တွက်တဲ့ လူကတွက်နဲ့ အားမရနိုင်သေးဘူး။ ခြေခဏာပါ လာကြည့်နေပြန်ပြီတော်။ တကတဲ ကိုရွှေတောရေ ထကြည့်ပါ ဦး။ ရှင့်ခြေခဏာကြည့်ပြီး ဝိညာဉ်လမ်းဖြောင့်တန်းအောင် ယတြာချေခိုင်းဦးမလို့ လား မသိပါဘူးတော်”

ဟူသော အသံဆိုးတစ်ခု။ ကျွန်ုပ်လည်း အနှီအသံများကို ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ တပည့်ကျော် မောင်နှင်းကလေးကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး ခြေရာ နောက်လိုက်သွားရာ... လွန်စွာမှ ရှေးကျသော ကျွန်းတံခါးအိုကြီးတစ်ခု တွင် ခြေရာများက လမ်းဆုံးနေသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ကျွန်းတံခါးကြီးအနီးမှ ပင့်ကူအိမ်များကို ရှင်းလင်းလေ့လာရာ အိမ်မြှောင်သုံးကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ထူထားသော လွန်စွာလက်ရာမြောက်သည့် တံခါးလက်ကိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည် ။ (မှတ်ချက်-နောင်လာနောင် သားများ လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ထိုအိမ်မြှောင်သုံးကောင် တံခါးလက် ကိုင်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် ရေးဆွဲပြပါမည်။)

မောင်... မောင်... မောင်... မောင်...
 မောင်... မောင်... မောင်... မောင်...
 မောင်... မောင်... မောင်... မောင်...

မောင်... မောင်...

ထိုတံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်လိုက်ရာ ကျွဲခနဲပွင့်၍ မှောင်မည်းနေသော မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း တပည့်ကျော်၏ ရှေ့တွင် မပြေးသော်ငြားလည်း ကံရာရှိဆိုသကဲ့သို့ ဟန်လုပ်၍ မကြောက်ဟန်ဆောင်ကာ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရ၏ ...။

“ခမ်းမင်... မောင်နှင်း...”

“ကျွီ...”

“ဟာ...”

ကျွန်ုပ်တို့ အောက်ကိုရောက်သည် နှင့် မြေအောက်တံခါးကြီးမှာ သူ့အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားလေတော့၏။ မှောင်နှင့် မည်းမည်းထဲတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပင် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ မောင်နှင်း ကြောက်ရွံ့နေသော ခူးရိုက်သံ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှအဖြစ်သည်းနေလှသော တပည့်ကျော်ကို မကျေမနပ်ဖြင့်

“ဟေ့ကောင် မောင်နှင်း”

“ခ... ခ... ခများ... အ... အ.. ဘ”

ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ ထင့် စကားသံပင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ကျွန်ုပ်လည်း ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“မင်းဒီလောက်ကြောက်တတ်နေရင် အမှောင်ထဲမှာ မင်းရန်သူရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်... ထွက်... ထွက်.. ပြေးမယ်.. အ.. အဘ...”

အနှီတပည့်ငယ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“တယ်လေ.. ငါဖင်ပိတ်ကန်လိုက်ရ မကောင်းရှိရောမယ်။ ကိုင်း...အမှောင်ထဲမှာ မင်းရန်သူ လူသတ်တရားခံရှိနေပြီ။ မင်းခေါ်ထုတ်ရမယ်ဆို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်မလဲ”

“ခင်...ခင်..ခင်ဗျာ...”

“တယ်လေ... ငါ...”

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာဒေါသဖြစ်နေသည့် အပြင် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ငယ်လေးအားလည်း နောင်တွင် အတွေ့အကြုံရစေရန်အတွက် သင်ကြားပို့ချလိုသဖြင့်...

“အမှောင်ထဲမှာ မင်းရန်သူရှိနေပြီ။ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်လိုက်စမ်း”

အသံမကြား။

“ခေါလေကွာ..”

ကျွန်ုပ် ထပ်မံငေါက်ငမ်းလိုက်မှ တုန်ရင်သောလေသံဖြင့်...

“အ..မှောင်ထဲက ဘုရားဒကာအစ်ကိုကြီး အပြင်ကို ခဏလောက်ထွက်ခဲ့... သူ့ကို တို့ ဘာမှ မလုပ်ရင် တို့ ကိုလည်း မလုပ်ရဘူးနော်... နော်”

“တယ်လေ.. ဒီကောင်ငါလုပ်ရ သေရောမယ်။ တရားခံကို ခေါ်ပါဆိုမှ မင့်ကြီးတော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ခေါ်သလို ခေါ်လို့ ရသလား။ ဒီမှာ ကြည့် ငါခေါ်ပြမယ်”

ဟု ဆိုပြီး အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်... ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းဘယ်မှ ပြေးမလွတ်တော့ဘူးကွ... ဟား ဟား ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ အသံနှင့် အတူ အမှောင်ထဲမှ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသည့် အရိပ်တစ်ခု။

“ဟိုက်...”

“ဟင်...”

သေချာပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောင်သွားသည် ။ အမှောင်ထဲမှ လူလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ဆိုင်းနေပုံရ၏။ အတန်ကြာတော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း သတိဝင်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်.. မင်းဘယ်သူလဲ”

မောင်နှင်း၏ မေးရှိက်သံက တဂတ်ဂတ်။ အမှောင်ထဲမှာ လူ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည် နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှိသမျှအစွမ်းကိုသုံးပြီး...

“ဟေ့ကောင်မောင်နှင်း... ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် ဗျူဟာကို အသုံးပြုပြီး ငါညာဘက်က ထွက်ပြေးမယ်။ မင်းဘယ်ဘက်ကလိုက်”

ဤတွင် အသုံးမကျလှသော တပည့်မှ ...

“အဘ... ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်အစား
ဖြန့်ချည်ဆုတ်ချည်ဗျူဟာကိုသုံးပြီး ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်က
အရင်စပြေးမယ်။ အဘညာဘက်ကစလိုက်”

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ကိုင်း...ကြာတယ်ကွာ။ ဆုတ်ဖြန့်ဖြန့်ဆုတ်ဗျူဟာနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး
ပြေးမယ်”

ဟု ဆိုပြီး နှစ်ယောက်စလုံး သုတ်ခြေအတင် အမှောင်အတွင်းမှ လူ
လည်း မည်သို့စိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်အပြေး အသ
က်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်၍ နှေးကွေးသော ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုသူ အမှောင်
ထဲတွင် ဝင်တိုးမိသောအခါ...

“မြောင်း...”

“အောင်မလေးဗျ...သေပါပြီ”

“မြောင်း” ဟူသောအသံမှာ အနောက်သို့လှည့်ပြေးသော ကျွန်ုပ်၏
တံတောင်နှင့် အမှောင်ထဲမှ လူမျက်ခွက်ကို ထိသောအသံဖြစ်ပြီး အောင်
မလေးဟူသော အသံမှာ မူ ကျွန်ုပ်လက်မှာ ထိုသူ၏ မေးရိုးနှင့် ထိပြီး အ
သည်းခိုက်အောင် နာကျင်သွားသော ကျွန်ုပ်၏ အော်သံပင် ဖြစ်ချေ
တော့၏။

သို့သော် ကံကြမ္မာကောင်းချင်သောအခါ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ တံ
တောင်ချက်နှင့် နေရာတွင် ပင် ပက်လက်လန်ကျသွားပြီး တော်ရုံနှင့် ပြ

နိမိတ်တော့ပေ။ ဤသည် ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျွန်ုပ်လည်း အပေါက်တွေ့လိုတွေ့ငြား အခန်းထဲ ကမူးရှူးထိုး လျှောက်ပြေးနေသော မောင်နှင်းကို...

“ဟေ့ကောင် တရားခံက လဲနေပြီကွ။ မင်းဝင်ဖမ်းလိုက်စမ်း”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်ဖမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး အဘ။ ဒီလထဲ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ မဖမ်းရဘူးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားလို့ အဘဝင်ဖမ်းလိုက်...”

မောင်နှင်းကလေး၏ စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ဆွပေးသလို သာဖြစ်နေတော့၏။

“တယ်လေ... ငါလက်နာနေလို့ ပေါ့ကွ... ဝင်ဖမ်းကွာ”

ဟု ဆိုလိုက်မှ ကျွန်ုပ်ကိုကြောက်ရွံ့လေးစားသော မောင်နှင်းကလေးမှာ မှောက်လဲနေသော တရားခံပေါ် ခွထိုင်ပြီး မည်သို့လုပ်လိုက်သည် မသိ။

“အား... အောင်မလေး... ဟေ့လူ... မလုပ်နဲ့ လေ အား...”

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်နေသော တရားခံ၏ အသံ။ မောင်နှင်း မည်သို့လုပ်လိုက်သည် မသိ။ ကျွန်ုပ်လည်း သိလိုလှသဖြင့်...

“ဟေ့ကောင် မောင်နှင်း.. ဘယ်လိုပညာရပ်တွေ သုံးနေတာလဲကွ...”

မောင်နှင်းမှာ အားတက်သရောဖြင့်...

“ရှေးခေတ်ရောမ သင်္ဂဟဗျူဟာပေါ့အဘ။ ချက်စ်ဖိုက်တာဆိုတဲ့ ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်နည်းပေါ့ဗျာ...”

အနီသူငယ်၏ အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာဒေါသထွက်သွားပြီး...

“မင်းကြီးတော် တရားခံဖမ်းပါဆို ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်ထားရသလား။ တခြားတစ်နည်းပြောင်း...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်နှင်းမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဟုတ်ကဲ့ အဘဟု ဆိုပြီး နည်းစနစ်အသစ်ပြောင်းလိုက်ရာ...

“ဟာ... ဟေ့လူ... ဘာလုပ်တာလဲ။ ယားတယ်ဗျ။ ဟား... ဟား... မလုပ်နဲ့ လေဗျာ ယားပါတယ်ဆိုနေမှ ဟာမလုပ်ပါနဲ့ ဆို.. ဟား... ဟား.. ဟာ.. မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ အဘကြီးခင်ဗျား ကူပြောပါဦး။ ဒီမှာ ကလိလာထိုးနေလို့ ဗျ”

ကျွန်ုပ် ထိုတော့မှ သိလိုက်ပြီ။ နည်းစနစ်ပြောင်းခိုင်းလိုက်မှ မောင်နှင်းမှာ ရန်သူကို ကလိထိုးနေခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ကျွန်ုပ်လည်း ကြာလျှင် မိနေပြီးသားရန်သူပင် ပြန်လွတ်သွားမည်စိုး၍ ...

“ဟေ့ကောင်မောင်နှင်း လက်ထိတ်ခတ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘဆရာ”

“ကလစ်..ကလစ်..”

လက်ထိတ်ကွင်းမှ မည်သံနှစ်ခု။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ချရလောက်ပြီဖြစ်၍ ...

“ကိုင်း.. မောင်နှင်းရေတရားခံကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ခဲ့”

မောင်နှင်းမှာ မဆိုင်းမတွပင်..

“ဟုတ်ကဲ့အဘ။ ကိုင်း.. လာထ.. သွားမယ်”

ဟု ဆို၍ တရားခံကို လည်ကုပ်မှ ဆွဲမလိုက်ရာ...

“ဟာ.. ဟေ့လူ.. ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ မလုပ်နဲ့ လေဗျာ”

တရားခံမှာ အကြောက်အကန်ပြော၏။ မောင်နှင်းမှာ လည်း ဆရာ
ကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန် ဟူသောစကားကို ကျွန်ုပ်ဟန်အတိုင်း
...

“မူယာမာယာ လာများ မနေနဲ့ ကိုယ့်လူ။ အမြန်ဆုံးထ နောက်မှ ကျ
ပ်အဆိုးမဆိုနဲ့ ”

ဤတွင် တရားခံမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ထလို့ ရမလားဗျ။ ခင်ဗျားက လက်ထိတ်ကို ခြေတစ်ဖက် လက်တ
စ်ဖက်ခတ်ထားတာ ကျုပ်ကဘယ်လိုထမလဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှစိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ...

“ကိုင်း..မောင်နှင်း မင်းပဲတရားခံကိုထမ်းပြီး အပေါ်ခေါ်ခဲ့တော့”

အပြင်သို့ ရောက်လတ်သော်

“ဟင်...”

“အို...”

ထိုသို့ အာမေဍိတ်သံများ ထွက်ပေါ်သွားရလောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့
ကို တအံ့တဩနှင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့်

“ကိုင်း..မောင်နှင်းရေ တရားခံကို အောက်ချလိုက်ပါဦး”

“ဒုန်း”

“အောင်မလေးဗျာ သေပါပြီ”

မောင်နှင်းမှာ တရားခံကိုထမ်းလာရတာကို မကျေနပ်၍ ထင့် ပခုံး ပေါ်မှ ထိုသို့သာ ပစ်ချ လိုက်လေတော့သည်။

“ကိုင်း... ဟေ့ကောင်ပြောစမ်း ဖရဲသီးသုံးလုံးအကြောင်း”

တရားခံမှာ ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာမှ ..

“အား..ကျွတ်ကျွတ် ပြောပါမယ်ဗျာ။ ဒါ..ဒါနဲ့ ..အဘ နာမည်က”

ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်ပါပါနှင့်

“မိုင်နိမ်းအစ်(စ်) ကိုကိုကြီး၊ အိုင်အိုင်ဒင်းကိုကိုကြီး”

တရားခံမှာ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ရုတ်တရက်ကြောင်သွားပြီး

“ဆားပုလင်း ကိုကိုကြီး မဟုတ်ဘူး လားဗျာ”

“ကျုပ်က သူများ တွေလို အညတရ ဆားပုလင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဓာတု ဗေဒနည်းနဲ့ သန့်စင်ထားတဲ့ သန့်စင်ဆားအိုင်အိုင်ဒင်းဆားပုလင်းကွ။ ဒါကြောင့် အိုင်အိုင်ဒင်းကိုကိုကြီး...”

တရားခံမှာ ကျွန်ုပ်ကိုလေးစားသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်ပြီး

“ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုဖမ်းတဲ့ လူဟာ နာမည်ကျော်စုံထောက်ကြီး အိုင်အိုင်ဒင်းကိုကိုကြီးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်အစကတည်းက ယုံကြည်ထားပြီးထားပါ”

ကျွန်ုပ် အနီးအနားကလူများကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည် ။ အားလုံး ကျွန်ုပ်ကိုလေးစားအားကိုးသော မျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ ပိုအထင်ကြီးသွားစေရန်

“ကိုင်း... ပြောစမ်း... မင်းတို့ ဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်းအကြောင်း...”

တရားခံမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဘယ်က ဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်းလဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့်...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ အိုင်အိုင်ဒင်းကိုကိုကြီးကို ဒီလိုလိုမှဲလို့ မရဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

“ဟာ..သိပါတယ်။ ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး။ အဘပြောတဲ့ ဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်းဆိုတာ ကျွန်တော်မှ မသိဘဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“ဒီနံရံမှာ ဖရဲသီးသုံးလုံး အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ဆိုတာ မင်းရေးထားတာမဟုတ်လား”

“ရေးတယ်လေ ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို အဲဒီစာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲ...”

အဲလိုလေးပဲ မေးလိုက်တယ်။ တရားခံမှာ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ယခုမှ သဘောပေါက်သလို...။

“ဪ...ဒါလား”

“ဪ...ဒါလား မဟုတ်ဘူး ၊ ရေးထားတာကိုမေးတာကွ၊ နော်..ဘာဆရာ”

မောင်နှင်း၏ မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင်ဖီးပျက်သွားရ၏။ သို့သော်လည်း ...။

“အေး.. အားလုံးကြားအောင်ပြောကွာ”

“အဖြစ်က ဒီလိုပါ”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ပစ္စည်းခိုးဖို့ လာတာပါ”

“ဟင်...”

“အို...”

“ဒါ...ဒါဆို ဖရဲသီးသုံးလုံးဆိုတာက”

အာမေဇိုတ်အသံနှင့် အတူ ကျွန်ုပ်၏ အလောတကြီးအမေးကို တရားခံလက်ကပြ၍ ...

“ပြောပြမယ်လေ။ ဖရဲသီးသုံးလုံးက ဒီအိမ်ပေါ်တက်ခိုးပြီး ဘာမှ မတွေ့ဘဲ မရရတာပဲခိုးမယ်ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ကတွေ့တဲ့ ဖရဲသီးသုံးလုံးကို ယူပြီး အိမ်ပေါ်အတက် အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူဌေးကြီးရွှေတောက အရက်မူးပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာလို့ ကျွန်တော်လည်း ထုပ်တန်းပေါ်တက်ပုန်းနေတုန်း အချစ်ပလူးနေတဲ့ အိမ်မြှောင်သုံးကောင်က ကျုပ်အပေါ်ဗြုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာလို့ ကျုပ်လည်း လန့်ပြီးခုန်ချလိုက်တာ မူးပြီးအိပ်နေတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ဒူးနဲ့ ထောက်ကျပြီး သူဌေးခမျာ အသံတောင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ဆုံးသွားတာပါပဲ။ အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ။ ဘာဖရဲသီးသုံးလုံးဂိုဏ်းကမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီစာကလည်း ဖရဲသီးသုံးလုံးကို တက်ခိုးလာတုန်း အိမ်မြှောင်သုံးကောင်ကြောင့် လူသတ်မှုဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုရေးမလို့ ပါ။ စာကမဆုံးခင် သူဌေးကတော် အိမ်ပေါ်တက်လာလို့ ကျွန်တော် ခုနမြေအောက်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေမိတာပါဗျာ”

ကိုင်း...ဤမျှလောက်ဆို ကျွန်ုပ်၏ ဖရဲသီးသုံးလုံးနှင့် အိမ်မြှောင်သုံးကောင် အမှုဆန်းကြီးအကြောင်းကို ပရိသတ်သိလောက်ရောပေါ့။ ဤမျှ

လောက်တက်တက်စင် လွဲချော်ခဲ့သော်လည်း သူဌေးကြီးဦးရွှေတော အသတ်ခံရမှုကို နာရီပိုင်းအတွင်း တရားခံမိအောင်ဖမ်းပေးခဲ့သော ကျွန်ုပ်အား နောက်တစ်နေ့ ခရော်နီကယ် သတင်းစာ (ထိုစဉ်က ထိုသတင်းစာတစ်စောင်သာရှိ၏) တွင် အိုင်အိုဒင်းကိုကိုကြီးအား ဂုဏ်ပြုခြင်းဟူ၍ အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ။

★